

Afscheid van een veteraan

*Hè soldaat, waar ben je nu gebleven?
vorig jaar stond je al vroeg paraat
We hoefden niet te wachten en dat doen we nu al even
en 't is nu al uren na de dageraad
Je grijze broek en blauwe blazer keurig geperst,
je schoenen glimmend strak gepoetst
Niemand die je vertellen hoefde hoe dat moet
je had het duizend keer gedaan en wist het zelf het best*

*Vorig jaar, was je als eerste man present
Het embleem op je baret blonk in de zon
De lintjes op je borst in felle kleuren
Links uit de flank, zoals je dat vroeger altijd kon
De echte strijd is dan wel lang geleden
Maar een soldaat blijft toch altijd soldaat
Je hebt in duizend nachten telkens weer je strijd gestreden
En dat is zoals het bij velen van ons gaat*

*'s nachts kwamen soms de beelden weer terug
Van angstige avonturen in de tropen
Van onbestendige gevechten in de jungle
En dagenlang patrouille lopen
Vaak zag je dan de gezichten van je maten
Hoorde je de stemmen van weleer
Waren het kameraden, zijn ze teruggekomen?
Of was het je verbeelding toch maar weer?*

*Nooit heb je er veel over gesproken
Met weinigen heb je erover gepraat
Op dagen zoals deze, dan wou het wel eens komen
Dat je je toch een klein beetje liet gaan
Trots marcheerde je ieder jaar aan 't hoofd van je KNIL-peloton
Het defilé op Veteranendag
De Lange Voorhout en de Kneuterdijk
In eerbied voor de vlag en voor de Prins
Een dag waarop je ook je maten weer eens zag*

*Je epauletten en Wings tonen een avontuurlijk leven
Missies in Nederlands-Indië, Korea, Nieuw-Guinea, Libanon,
en in dat laatste land daar was je zelfs al veteraan
Noemde men je kozend 'Uncle Tom'
De wonden van de oorlog zijn genezen
De tijd heeft haar langdurig werk gedaan
Maar door alles wat de media vaak schreven
Vroeg je je wel eens af, ik heb het toch wel goed gedaan?*

*Ik begrijp het al, het was vorig jaar de laatste keer
een lege plek nu in ons midden
De laatste tonen van The last post zijn nu uitgeblust
Onze wapenbroeder Herman Tombal komt niet meer
Hij is voor eeuwig afgezwaaid en heeft voor altijd rust*

Opgedragen aan Herman Tombal 1929 – 2013
door Theo Bakker, Stadsdichter te Harderwijk